

Hiçkuşu

Melike Koçak

MELİKE KOÇAK
HIÇKUŞU

Can Çağdaş

Hiçkuşu, Melike Koçak

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2.000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Emin Petek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5618-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MELİKE KOÇAK
HİÇKUŞU

ÖYKÜ

♥can

Melike Koçak'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

99 Beyit: Divan Şiirinden Beyitler ve Çözümlenmeleri, 2008

Beşinci Pencere: Cemil Kavukçu Kitabı, 2008

MELİKE KOÇAK, 1978, Zonguldak doğumlu. Edebiyat öğretmeni. 2000'lerden bugüne çeşitli kültür, sanat, edebiyat dergileri ve internet portallarında inceleme, eleştiri yazıları, öykü ve röportajlar yayımlıyor. Can Yayınları'ndan basılan *99 Beyit* adlı kitabın üç yazarından biri. Aynı yayınevinden, *Beşinci Pencere: Bir Cemil Kavukçu Portresi* kitabını hazırladı. Yürütücüsü olduğu "Göçmen Harfler: Mülteci Kadınlarla Yazı Atölyesi" kapsamında yazılan öyküleri yayına hazırladı.

İçindekiler

KUŞ

Kıyamet	17
Kuyu	21
Yas	27
Şakkıdı da Şakkıdı	35

ÇAN

Filtre Kahve İçen Serçe	47
Gözde Yüzen Balık	51
Kuş Doğuran Karınca	55

TEN

İncir. Çıtır. Bal.	61
İki Zoka. Bir Kesikbaş.	65
Kumru Yutan İnsanın Hikâyesidir Bu	69

MASAL

Bulut ile Kuyu	77
Yokuş	81
Virgül	83
Leyal ile Hiçkuşu	85

“Bir beyaz balinanın karnında uyumak
istiyorum artık.”

Didem Madak, “Ağlayan Kaya”

“hey kaptan
ne balinayım ben şimdi inadı içinde
ne senin mavi balinan.”

Gülten Akın, “Balina”

“Yakınlarda bir balınayı parçalıyordu bir kıyı.”

Elif Sofya, “Balina”

“hizasız dağılsa ya bir Stravinisky çılgınlığı
geçelim gürültüyü, balinalara gelemim
Yarıklarımızda mavinin öfkesi öyle yüksek”

Asuman Susam, “füsunkâr”

Tante Rosa, Dirmit,
ve Hayriye'lere...

Kuş

KIYAMET

Ceviz ağacının dibinde bir ceset bulunmuş. Pipisinde kırmızı kurdela bağlıymış. Ağzında kocaman tek gözlü yeşil bir ceviz tutuyormuş. Etrafı kırmızı rujla çizilmiş sağ memesinin ucu yanıkmiş. Sol memeden, bam, vurulmuş! Cesedi, kör bir karga görmüş ilkin.

Kıyamet!

Çünkü epeydir sokaklar boşmuş. Burunlarının ucunda kurumuş sümükleri, dizlerinde üst üste yuvalanmış kabuklarıyla çocuklar bağrıış çağrıış oyun oynamıyormuş. Kapıların önünde halılar yıkanmıyor, demli çaylar içilmiyor, çekirdek çitlenmiyor, eller belde kavga edilmiyor, camdan cama dedikodu edilmiyor, pencereden pencereye gerilmiş iplere çamaşırlar asılmıyor, kızların saçları çekiştire çekiştire atkuyruğu toplanmıyor, ellere kına yakılmıyor, geline abisinden bir zincir, halasından cumhuriyet altını, damadın amcasından 100 euro takılmıyor; masa altlarında viskilere kolalar, fantalar karıştırılmıyor, sürmeli gözler jölelenmiş saçlara göz kırpmıyor, cep telefonlarının mesaj ışıkları yanıp sönmüyor, anneler kızlarını çimdikleymiş; mutfaklardan kızarmış patates, patlıcan, biber kokuları yayılmıyor, buna da şükür, Allah olmayanlara da versin denmiyor, sokak ortasında kazanlar kaynayıp oldu da bitti maşallahlı kesme biçmelere

nohutlu-tavuklu pilav pişirilmeyormuş; avuç içleri terli, tırnakları simsiyah çocuklar oyundan alınıp usta yanına çırak verilmiyor, omuzlar dimdik, eve yürünmüyormuş; temizlikten dönenler eşarplarının ucunu sıkıca bağlayıp ellerinde ekmek, ayçiçek yağı, makarna poşetiyle yokuşu ihlaya ihlaya çıkarken sabah astığı çamaşırları toplamayı ama önce ocağa bir tencere su koymayı düşünmüyormuş; hırıldayan kamyonetler evlerin önüne aksıra aksıra park edilmiyor, ütühanelerin buharında sararmış, pantolonun belinden yarısı dışarı sarkmış terden sırlıslıkam fanilaların ağırlığıyla ana avrat düz giden küfürleri patronlara savura savura akşam çayı kahvelerinin yolu tutulmuyor; kıyılarından köşelerden çekiç sesleri, batsın bu dünya, acı çekmek özgürlükse özgürüz ikimiz de yükselmeyormuş.

Nerede kalmış kahvelerde okeye dönmeler, simli yaldızlı ojeler sürüp de köşe başlarında tırnak uçlarını kemirirken göz süzmeler, ayakkabıların topuklarına basa basa yürümeler?

Sarı saçların, esmer tenlerin tepesinde rengârenk disko topları dönmez, mikrofonlar çalışmaz, elektrosazların tellerine vurulmaz olmuş çoktan. Bardaklar çatlak, raflar yağlı ve örümcek ağı kaplı, aynalar kırılmış artık.

Fahriye Ablalar, Tanya'lar, Dora'ların hikmetinden sual eylemek ayıplanır olmuş.

Sedef Abla da nicedir görünmüyormuş, dahası, perdeleri sımsıkı kapalıymış.

İşte bu haberci kör karga tam da böyle bir vakitte ağzındaki defi çala çala ceviz ağacı ölü doğurmuş ceviz ağacı ölü doğurmuş diye çığırmaya başlamış. Olanlar olmuş.

Karnı midesine yapışmış kediler, dişleri kırık fareler, topal köpekler, sırtı kambur karıncalar, bi' deri bi' kemik kalmış serçeler, çığılığı içine kaçmış martılar duyunca onu yıkıntılar, yağlar, kirler, çizikler, naylon torbalar,

kâğıt çantalar, pet şişeler, mazotlar, kusmuklar, irinler, spermeler arasından başlarını kaldırmış, ağır aksak atan kalpler, endişeli bakışlarla etrafı kolaçan etmiş, bir ıslıkla kıpraşıp dört sokağın kesiştiği suyu çekilmiş kuyunun başında toplanmışlar.

Kör karga dile gelmiş. Duyduklarına inanamayan cümle nebat, şaşmış kalsa iyi; yapışık karınlar ile mideler birbirinden ayrılmış, kırık dişler etinden bitivermiş, ak-sayan ayaklar koşuya durmuş; kambur sırtlar dikleşmiş, kemikleri et bağlamış, damarlara kan yürümüş. Çılgınlık kaplamış şehrin göğünü. Kol kola girip gitmişler ceviz ağacının dibine.

Evvela pipisindeki kırmızı kurdelayı çözmüşler cesedin, yıkamışlar memesinin çevresindeki boyayı, yanıkları yalamış, kurşunu söküp çıkarmışlar. Ağzındaki kocaman tek gözlü cevizi dikmişler toprağa. Çevrelemişler sonra etrafını. Hep bir ağızdan çığırılmışlar; ceviz ağacı ölü doğurmuş, ceviz ağacı ölü doğurmuş! Kıyamet, kıyamet!

Ağaç, dökmüş cevizleri pat pat da pat pat! Zemin çatırdamış iniltilele. Gök yere inmiş gümbür de gümbür. Kaldırımlar zıp zıp zıplamış da konmamışlar yerlerine. Denizler çalkalanmış da çalkalanmış. Ağlamaklı, titrek, öksüz sokakların gözleri faltaşı gibi açılmış. Işıklar saçılmış kamaşmalarından. Rengârenk. Halaya durmuşlar yıkıntılar üzerinde.

Ve dile gelmiş ceset. Haberci kör karga konmuş başına. Yanlarında kocaman tek gözlü ceviz. Kıyamet kıyamet demişler hep beraber, ne şahane kıyamet!

Kar üzerinde kan lekeleri, tek gözlü ceviz ağaçları, kuş doğuran karıncalar, kilise çanları, dile gelen kesikbaşlar, sokak ortasında inciri ikiye bölüp yiyen kadınlar, sıkı sıkıya kapalı naylon perdelerle nakşedilen kara masallar...

Hiçkuşu'nda, coğrafyaya, tene, bedene, sokağa, ev içlerine yerleşmiş sızılar, kanlı yaralar ritmi ve hızı hiç durmadan değişen, kesilen, delinen, şiirle komşu bir dille tek tek açılıyor. Melike Koçak tüm öykülerinde insan özneyi en gerilere çekip güvercinlerin, sardunyalının, köpeklerin, kırkayakların, serçelerin sesini duymaya, onların dilini sökmeye çalışıyor. Kolektif felaketlere, kıyımlara bireysel yerinden, ev içinden, birbirine karışan kahve, tarçın, kan ve yanık kokuları arasından bakarken gündeliğin, iş görüşmelerinin, çağrı merkezlerinin, doktor muayenelerinin yarattığı türlü türlü halin sıkıntısına kafa tutuyor. Neşterle kesilip cımbızla konmuş gibi her kelime yerini buluyor öykülerde; kaygıyı, öfkeyi ve hazzı etraflarını saran onca gürültüden ve karmaşadan uzaklaştırıp merceğinin altına koyuyor.

#coğrafya #aile #kadın #hayvan #erkekegemen #şiddet #beden #doğa #ev

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

Öykü

ISBN 978-975-07-5616-4

9 789750 756184